

Voordat Van Essen deze verschijning des lichts met haar blonde haren van zonneglans en schittering van goud en oversprengeld met diamanten tranen, tegemoet was getreden, had de architect een buiging gemaakt en de woorden gesproken: „U heeft de kroon op mijn werk gezet, de kegelbaan is ingewijd door het geluk zelve”.

Zij lachte met een supremen lach.

„Ingewijd!” schetterde de advocaat. „Er is nog geen woord officieel gesproken”.

„C'est exact”, meende de juffrouw middelbaar fransch.

„Justement, dat zou ik ook zeggen”, schreeuwde Kopper. „Annie, meiske, pas op je toonen. Ik zal hem inwijden”, en met één nam hij den grootsten bal en kieperde hem over de baan. „Die houdt geen plank, Oome Ko, hij loeft”, lachten de jonge kooplui.

„Dan nog een”, en een aardig dametje, die net haar entree maakte, ging met een elegant vaartje naar den ballenbak en overhandigde Kopper met een lief gebaar een licht balletje met een gat er in.

„Wat moet ik met dien knikker! het lijkt wel een apekop. Maar vooruit, daar gaat ie!”

„Een mooien poedel”, daverden de jongelui in een nauwen kring om hem heen.

De kegeljongen ontkwam met een hoo-gen sprong aan den wilden nikkerkop, die met een doffen smak tegen een matras van den linker zijwand aan was gekogeld, langs den achtermuur rondhoekte, naar den anderen kant, en uitgeput op het asphalt tot staan kwam.

„Driemaal is scheepsrecht”, riep Kopper en koos een bal met een lichte knoestplek.

„Dat is de Bles”, zei hij, gaf een tik op den gladden bol, duwde Annie met een ruwe hand weg, dat zij met een kleur achteruitstooft op Van Essen, die juist bezig was zijn knevel op te draaien en niets anders kon doen dan met een verlegen glimlach een laffen blik te laten glijden langs de verstooten schoone neer tot aan de grove hand van Oome Ko, die in de spons achter het ballen-

hok zat te grijpen, dat het water uit het tijltje spoot.

„Nou Bles, hou je taai en met een geweldigen zwaai, slingerde hij den gedoopten bal op de lange baan, welke met dien woesten draaier maar kort wilde kennismaken en hem ternauwernood op den kant van zijn rug veelde. Bles tolde lustig en vermetel over zijn gat en trommelde er overmoedig muziek bij.

Kopper grolde er van. „Hij komt er mooi in. Een hoezee, jongens. Alle negen, denk ik”.

„De Bles is mank”, zei de architect, als nam hij wraak, omdat hij zijn verruktheid over zijn geslaagde woorden tot Mej. Bosch geuit, niet ten volle had kunnen genieten.

In eens gebeurde het en voor de gespannen gelaten, enkel oogen en monden, buitelde Bles op zij over het doffe plaveisel en de spiegelende baan oolijkte in haar ongerepte leegte.

„Ook die inwijding is mislukt”, trompetterde de advocaat. „Dames en heeren, mag ik u beleefd verzoeken, stoelvast te gaan”.

„Ja, aan tafel”, was de algemeene strijdkreet. De notaris was er al achter zijn biertje, zonder vrouw.

Ook Doele, zat in flegmatieke kalmte voor zijn kopje thee in afwachting: „Zou hij het nog kunnen, jaren geleden had hij zoo vaak gekegeld”.

De makelaar schoof naast hen aan, verzette zijn lorgnet en met een paar fiksche slagen op de schouders van zijn beide burens, grinnikte hij: „Wat zeg je me daarvan, van Koppers debuut. Hij solt met zijn ballen nog krek als voorheen”.

„Wacht maar tot straks als 't jou beurt is”, suste de voorzichtige Doele.

„Ja”, knikte notaris, met fronsend voorhoofd, „dan zal je eens wat zien, Doele, als de aap bij hem uit de mouw moet komen”.

„Maar wat zit jij een eind verder van tafel af dan vroeger”, interrompeerde de makelaar. „Het scheelt wel een el, zie je wel Doele”.